

Opinió

EDITORIAL

Falta de respecte

El 13 de novembre de 2004, durant l'acte en el qual es commemoraven els 25 anys de la fundació de Minusvàlids Físics Associats (Mifas), el conseller de Política Territorial i Obres Públiques de la Generalitat, **Joaquim Nadal**, destacava que l'entitat gironina ha tingut sempre una gran capacitat per anticipar-se a les administracions, i que no s'ha limitat mai a reclamar a les institucions, sinó que sempre ha treballat per aconseguir millores i s'ha autoorganitzat creant diverses empreses que donen feina als seus socis i els permeten autofinançar-se. Aquests són alguns dels motius que han portat **Diari de Girona** a concedir a Mifas el Premi Im-

portant, coincidint amb aquest 25è aniversari. En l'acte de lliurament del guardó, els responsables de l'entitat van denunciar una situació que sorprèn molt, i més després d'escoltar el discurs de Nadal, i d'observar la nodrida representació de tot el ventall polític que hi havia en aquell acte del 13 de novembre: l'equip directiu de Mifas fa 14 mesos que persegueix els responsables del Departament de Benestar i Família, en mans d'ERC, simplement perquè se'ls digui si se'ls subvencionen diversos projectes. Ja fa gairebé un mes de la reunió que van aconseguir, després de molt insistir, amb el cap de l'Institut d'Assistència i Serveis Socials (Icass), **Martí Masfer-**

rer, però encara no els han donat cap resposta. I temen que la situació se segueixi dilatant. La manera com els actuals governants estan tractant Mifas suposa una absoluta falta de respecte cap a l'entitat i cap a les més de 2.300 persones que en són socis. No demanen caritat, sinó simplement saber si compten amb el suport del Govern català per continuar treballant en els projectes que tenen en marxa; si el tenen, perfecte, i si no, buscan alternatives, com han demostrat sobradament, durant aquests 25 anys, que poden fer. Mantenir-los en la incertesa només fa que posar pals a les rodes a una obra que mereix consideració no només de paraula.

En defensa pròpia

EMILI
Piera

Quins dies que portem: **García-Gasco**, l'arquebisbe de València, s'expressa com un seguidor del PP amb afanys imperials a les Balears i no veig un monsenyor amb l'escarapel·la de la gavina encesa de la solapa encara que només sigui perquè els monsenyors no tenen solapes als seus ritualitzats vestuari. El Consell General del Poder Judicial ha anomenat una cosa així com a «follagallines» (zoòfils) als (projectats) matrimonis homosexuals, a més d'atribuir-los l'anhel de restablir els harems, que jo creia que eren cosa de moros molt homes i patriarques de l'Antic Testament. A Madrid, l'ala mesetària de la *kale barraka*, que tan bé coneixem aquí per la seva política –és un dir–, de garrotada al catalanista, colpeja el mi-

➤ «La dreta continua sense assimilar la derrota electoral per mort sobtada»

nistre **Pepe Bono** i el titlla d'«apòstata» malgrat que el ministre va a missa, encara que crec que no tant com **Moratinos**.

La dreta, la nostra dreta, continua sense assimilar la derrota electoral per mort sobtada, el març passat. Són molts mesos de llepar-se les ferides i les ratxes dolentes, diu **Tao**, també passen. Tonto el que no les aprofiti i es rebolqui en el ressentiment de la glòria o l'oportunitat perdudes. Qui s'apunta al ressentiment, perd; qui no il·lusiona, no conquista les majories. El PP va accedir al govern en circumstàncies calculadament convulsives (la famosa crispació alimentaven, cada matí, els mitjans afins) i ha estat desallotjat en condicions semblants.

M'agradaria que les successions en el modest poder que és un govern nacional es produïssin amb el degut assossec i una simpàtica nota d'humor maligne del perdedor. Perquè no escric el que porto escrit per interès a la sort electoral del PP, a qui no penso votar, sinó en defensa de la meua tranquil·litat, per a la qual és imprescindible una dreta forta i tan liberal com li ho permeti el genoma (tampoc el de l'esquerra és com per tirar coets). Tenia dubtes, però votaré per la Constitució europea: en defensa pròpia.

Tots volien ser John Lennon!

LLUÍS
Bosch Martí

«En les seves cartes, Rimbaud sovint parla de no estar preparat per retornar a França i reassumir la vida d'un ciutadà comú. No hi tinc ocupació ni tinc professió ni amics, diu. Com fan tots els poetes, veu el món civilitzat com una jungla i no sap com protegir-s'hi». Henry Miller, del «Temps dels Assassins».

L'Albert era un *hipiebill* de família de classe mitjana gironina. Hom havia sigut amic dels seus pares, avui divorciats. Aquest noi darrerament m'ha vingut a veure per xerrar i demanar-me algun euro. A les llargues converses he descobert que el jove, com tants milers de joves occidentals, patia de bea-temania, i volia convertir-se, com tants d'altres, en guitarrista i esdevenir un nou **John Lennon** local. Per això no va parar fins que els seus pares li compraren primer una guitarra espanyola i després una d'elèctrica. La seva dèria pels Beatles el va portar a Londres a aprendre anglès i assistir a tots els macroconcerts dels principals conjunts anglesos.

Per culpa de les seves afecions musicals, no és que abandonés els estudis, però sí la con-

centració i baixà les notes, ja que es passava tot el dia sentint discos, tocant i somiant ser un nou John Lennon. I com l'anglès: ric, famós i admirat per milers de nois i noies. Per la pressió d'una mare molt autoritària de l'Opus Dei i un pare més liberal, gran lector de llibres de tota mena, en especial de filosofia i alta cultura, li aconsellaren estudiar diverses carreres: Periodisme, etc. Anar a Barcelona, allà com tants altres nois, s'alliberen de la pressió familiar i es tornen alguns revolucionaris, antifranquistes, altres neohippies, llibertaris, «porreros» i alguns, suposem la majoria, estudien i acaben les carreres.

El problema de l'Albert, que és molt alt, simpàtic i guitarrista, té molt èxit amb les noies i viu en una contínua sèrie de «lígues» i idil·lis, és que tot el des- concentra per no estudiar i no acaba cap de les carreres que comença... Tot i ser molt intel·ligent, és massa inquiet, ner-

➤ «La seva dèria pels Beatles el va portar a Londres a aprendre anglès i a assistir a tots els macroconcerts dels principals conjunts anglesos»

viós i artista, que durant la Transició cap a la Democràcia, amb la relaxació dels costums i l'evolució cap a una societat lliure i de consum, els seus pares entren en una crisi i baralles que els porten a una ruptura. Quan ell havia marxat a Portugal, on hi va viure diversos anys, segueix somiant ser un nou John Lennon, grava diversos discos i com tants altres nois gironins, creen diversos conjunts musicals. Són a dotzenes els que ho intenten: només els Sopa de Cabra i algun altre tenen èxit i es professionalitzen. El perill d'una vida desordenada, l'alcohol, les drogues, etc. fa que alguns morin, fins i tot com tants *superstars* internacionals del rock, molts joves... A Girona podriem parlar dels germans **Cardona**.

L'Albert, amb el divorci dels seus pares i sense cap carrera acabada, es troba sempre vivint amb alguna noia estrangera, de tipus marginal, ja que, comenta, les catalanes volen nois amb bones feines i famílies estables. Totes les circumstàncies, tant familiars, personals, vida inestable, bohèmia, de diverses crisis, brots d'ansietat, etc. el porten diveses vegades al psiquiàtric. La seva dèria, com que tenia diners, era agafar un tren i viatjar, nord enllà: el seu somni seria anar a Mèxic i començar una nova vida...

La família no sap què fer-ne, entre les moltes permanents fu-

gues, ja que l'Albert no pot estar-se gaire temps ni viure a la mateixa casa ni amb la mateixa persona, treball ni ciutat, marxa a Perpinyà, on fa de manobre, escombriaire, flequer, repartidor de pizzes, passeja gossos, etc. En renyir amb la noia nigeriana amb qui treballava fent *striptease* per a emigrants africans, té una nova crisi i torna a Girona i es relaciona amb gent més desclassada i marginal. I com no sap què fer, un dels seus amics marroquins el porta a Remar, on uns quants anys serà el conductor de la furgoneta que va a recollir mobles. D'allà també serà expulsat, perquè, no és massa religiós ni canta *Al·leluia!* a més, no cobrava ni un euro.

Quan vaig trobar l'Albert, fou sortint d'una biblioteca, ell em va saludar: «**Bosch Martí**, no te'n recordes de mi? Sóc l'Albert, el fill d'aquell neopastor teòleg protestant, el **Soren Kierkegaard** gironí, com tu batejares el meu pare». Li dic que fa anys que no l'he vist. I contesta: «S'ha jubilat i segueix llegint, ara està enfascat amb la lectura d'*El hombre sin atributos* de **Robert Musil**». I ell, –m'ensenya la portada del rialler John Lennon– «sí, Bosch Martí, encara que aviat farà 40 anys no perdo l'esperança de triomfar com a músic, ja que, sóc un gran compositor desconegut... Em donaries uns euros per a uns tallats...?».

Diari de Girona

Fundat en el 1889

Edita: Diari de Girona, S. A.

Edició digital: www.diariidegirona.es

Conseller Delegat: Jesús Prado.

Director General de Continguts: Ferran Belda.

Director General de Gestió: Juan Antonio López.

Subdirector General de Gestió: Llorenç Galiana.

Director: Jordi Xargayó i Teixidor. Caps de redacció: Josep Callol (Comarques i Política), David Céspedes (Girona i Suplements) i Alfons Petit (Dominical). Seccions: Jesús Badenes (Girona i edicions), Josep Lluís Micó (Societat), Oriol Puig (Economia), Jordi Roura (Esports), Daniel Bonaventura (Cultura i Espectacles), Martí Ferrer (Disseny).

Gerent: Miquel Miró i Oriola. Publicitat: Francesc Martí. Distribució i Promocions: Enric Cullerell. Subscripcions: Pepa Cinca. REDACCIÓ, ADMINISTRACIÓ, DISTRIBUCIÓ I PUBLICITAT: Passeig General Mendoza, 2. 17002 Girona. Telèfon: 972202066. Telèfon del Club Diari de Girona: 972202042. Correu electrònic: diariidegirona@epi.es. Fax de Redacció: 972202005. Fax Administració: 972224825. Fax Publicitat: 972212587. Delegació a l'Alt Empordà: C/ Joan Regla, 5, 3r E. 17600 FIGUERES. Telèfon: 972509909. Fax: 972509369. Delegació a la Garrotxa: Delegada: Txell Masó. C/ Plaça Clara, 6, 1r pis. local 0-5. 17800 OLOT. Telèfon: 972268811. Fax: 972268150. Delegació a la Selva: Delegat: Jordi Caupena. C/ Jaume Ferrer, 2. 17300 BLANES. Telèfon: 972334353/972332365. Fax: 972332805. Impressió: Arts Gràfiques de Girona, S.L. Avinguda Mas Pins, s/n. Polígon Riudellots de la Selva (Girona). Telèfon: 972477595. Fax: 972477359. Distribució: Grup Logístic Vilarroya, S.L. Telèfon: 972400630. Dipòsit legal GE-2-1958. Any XLIV.

Diari de Girona expressa les seves pròpies opinions únicament a l'Editorial i respecta, com a publicació oberta i plural, la dels seus articulistes.

Difusió controlada per

Adaptat a la Llei de Protecció de dades per

